

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	10Sžso/71/2015
Identifikačné číslo spisu:	5014200826
Dátum vydania rozhodnutia:	22.06.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Zuzana Ďurišová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:5014200826.2

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a členov senátu JUDr. Jany Henčekovej, PhD a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., v právnej veci žalobcu: K. S. L., nar. XX.XX.XXXX, bytom K., Poľská republika, právne zastúpený V4 Legal, s.r.o., advokátskou kanceláriou, so sídlom Tvrdého 4, 010 01 Žilina, proti žalovanej Sociálnej poisťovni - ústredie, so sídlom Ul. 29. augusta č. 8-10, 813 63 Bratislava, za účasti: WEBUNG, s.r.o., so sídlom Palárikova 76, 022 01 Čadca, IČO: 47 237 201, právne zastúpený V4 Legal, s.r.o., advokátskou kanceláriou, so sídlom Tvrdého 4, 010 01 Žilina, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovanej č. 27917-2/2014-BA zo dňa 14. mája 2014, konajúc o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 21Scud/102/2014-48 zo dňa 12. augusta 2015, jednomyseľne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 21Scud/102/2014-48 zo dňa 12. augusta 2015 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd napadnutým rozsudkom podľa § 250j ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) zamietol žalobu ako nedôvodnú.

Podľa právneho názoru krajského súdu aplikovať nariadenie (ES) Európskeho parlamentu a Rady č. 883/2004 z 29. apríla 2004 (ďalej len „základné nariadenie“) a jeho čl. 11 ods. 1 vo väzbe na čl. 13 ods. 3 ako aj nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 987/2009 zo dňa 16. septembra 2009 (ďalej len „vykonávacie nariadenie“) a čl. 14 - 16 je možné iba v prípade, keď osoba vykonáva činnosť zamestnanca ako aj činnosť SZČO v dvoch členských štátoch. V posudzovanej veci žalobca vykonáva SZČO v Poľskej republike (čo nebolo v konaní sporné), z vykonaného dokazovania v správnom konaní nebolo preukázané, že by reálne, fakticky žalobca vykonával činnosť zamestnanca u zamestnávateľa WEBUNG, s.r.o., ktorého miesto podnikania, resp. sídlo bolo na území Slovenskej republiky.

Krajský súd ďalej uviedol, že tak ako žalobca aj jeho zamestnávateľ, ktorí boli účastníkmi správneho

konania, ktorým sa doručovali napadnuté rozhodnutia žalovanej a prvostupňového správneho orgánu, v konaní neunesli dôkazné bremeno a neprodukovali dôkazy, ktoré by spochybnil závery žalovanej a prvostupňového správneho orgánu, že žalobca pre označeného zamestnávateľa od 01.09.2013 prácu reálne vykonával. Na základe uvedeného potom záver prvostupňového správneho orgánu a žalovanej, že žalobcovi nevzniklo povinné nemocenské poistenie, povinné dôchodkové poistenie a povinné poistenie v nezamestnanosti podľa slovenskej legislatívy, je v súlade so zákonom, nakoľko § 20 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení (ďalej len „zákon o sociálnom poistení“) ako zákonnú podmienku vzniku povinného poistenia predpokladá existenciu statusu žalobcu ako zamestnanca v pracovnom pomere. Takýto záver nie je v rozpore so skutočnosťou, že žalobcovi bol vydaný registračný list - prihláška FO do Sociálnej poisťovne, v ktorej bol označený identifikačnými údajmi a bol označený aj jeho zamestnávateľ WEBUNG, s.r.o. Podanie a registrácia prihlášky však nie je dôkazom o skutočnom (reálnom) vzniku pracovného pomeru žalobcu u zamestnávateľa.

Tento záver vyplýva aj z ustanovení § 15 ods. 1 písm. a), § 19 ods. 1, § 14 ods. 1 písm. a) zákona o sociálnom poistení, ktoré upravujú podmienky dôchodkového poistenia, poistenia v nezamestnanosti a povinného nemocenského poistenia, ktorých zákonným predpokladom pre priznanie je existencia statusu zamestnanca, ktorý žalobca v konaní nepreukázal.

Krajský súd dospel k názoru, že žalobca v danom prípade nepreukázal reálny výkon činnosti zamestnanca - žalobcu u označeného zamestnávateľa, bez ohľadu na skutočnosť, že výkon kontroly za obdobie od 01.02.2012 do 26.02.2013 sa na žalobcu nemohol vzťahovať, keďže prácu ako zamestnanec vykonával od 01.09.2013. Neuvedol skutkové tvrdenia a relevantné dôkazy, ktorými by skutočný rozsah konkrétnych prác za konkrétne obdobie preukázal. Preto krajský súd konštatoval, že žalobca v konaní bol povinný uniesť bremeno tvrdení a dôkazné bremeno a bol spôsobilý vymedzením skutkových tvrdení a dôkazmi preukázať, aký konkrétny rozsah prác, akú konkrétnu pracovnú činnosť pre zamestnávateľa, v súlade s dohodnutým druhom práce podľa pracovnej zmluvy, vykonával. Žalobca mohol skutkovým vymedzením uviesť, ktoré konkrétne práce od uzavretia pracovnej zmluvy pre zamestnávateľa vykonával, o akú pracovnú činnosť sa jednalo, uviesť konkrétne dátumy vykonávania prác na Slovensku, s ktorými osobami jednal, ktoré by rozsah ním vykonaných prác pre zamestnávateľa potvrdili a tieto skutkové tvrdenia podporiť hodnovernými, objektívnymi dôkazmi.

Ani z dôkazov predložených až v konaní pred súdom, z jeho strany označenými ako listy z knihy dochádzky, žalobca nepreukázal konkrétne vykonávanie prác podľa pracovnej zmluvy, na základe ktorej mal vykonať práce promotéra služieb a produktov poskytovaných zamestnávateľom alebo klientmi zamestnávateľa. Promotér (z anglického promotion - podpora, propagácia značiek, výrobkov, akcií a ďalších) je osoba, ktorej úlohou je zviditeľniť určitý produkt, značku alebo službu a učiť ich pre zákazníkov atraktívnejšie a viditeľnejšie, často má podporiť ich predaj a v neposlednej rade zvýšiť prestíž a všeobecné povedomie o samotnej značke či už výrobku alebo služby. Úlohou promotéra nemôže byť len fyzické odovzdávanie vizitiek, resp. letákov rôznych firiem, bez ďalšieho. Pracovná zmluva je len dôkaz o tom, že pracovný pomer medzi žalobcom a pribratým účastníkom bol formálne uzavretý. Ani listy z knihy dochádzok v konaní pred súdom nepreukázali realizáciu pracovnej náplne obsiahnutej v pracovnej zmluve. Takýto dôkaz je nedôveryhodný i z toho dôvodu, že ho produkovali žalobca a pribratý účastník a objektívne nepreukazuje výjazdy žalobcu do konkrétneho miesta.

K námietke žalobcu, že v čase kontrolovaného obdobia u zamestnávateľa žalobca nebol jeho zamestnancom, krajský súd uviedol, že na zistenie skutkového stavu bola relevantná kontrola zo dňa 05.11.2013 a skutkový stav bol žalovaným zistený správne. Skutkové zistenia z výkonu kontroly zo dňa 05.11.2013 boli významným dôkazom na zistenie skutočného stavu vecí ohľadom (ne)preukázania reálneho výkonu práce žalobcu v danom období na území Slovenskej republiky. Poznamenal, že v samotnom závere kontroly neboli správne uvedené právne závery vyplývajúce z takto zistených skutkových zistení, nakoľko šlo o kontrolu skutkového stavu vecí. Tvrdenie, že touto kontrolou sa nedokázalo, že by k výkonu závislej činnosti zamestnancov nedochádzalo, nie je v súlade so zisteniami z tejto kontroly. Naopak, počas nej sa pracovníkom žalovanej vôbec nepodarilo skontaktovať so žalobcom alebo s jeho zamestnávateľom a prevádzka zamestnávateľa nejavila známky akejkoľvek reálnej činnosti.

Je to jednoznačné skutkové zistenie ohľadne nepreukázania reálneho výkonu činnosti žalobcu. Je zavádzajúce tvrdenie žalobcu, že zo správy o kontrole vyplýva, že nedostatky vo výkone činnosti zamestnancov neboli zistené. Je bezpredmetné tvrdenie žalobcu o nezistených nedostatkoch v činnosti zamestnancov, keď z tejto správy vyplýva, že nebola zistená vôbec žiadna činnosť zo strany zamestnancov. Naopak, zo zistení kontroly správne vychádzala žalovaná, keď konštatovala, že žalobca nepreukázal reálny výkon práce podľa pracovnej zmluvy v konkrétnom období u svojho zamestnávateľa na území Slovenskej republiky.

Krajský súd poznamenal, že pokiaľ žalobca uvádza, že počas kontroly bola predložená všetka dokumentácia (výplatné listiny, evidencia dochádzky a iné), žalobca si protirečí, pretože na jednej strane konštatuje, že kontrola z dní 26.02.2013-07.03.2013 nemala byť podkladom rozhodnutia, a na druhej strane práve na túto kontrolu poukazuje. Táto námietka je podľa krajského súdu zmätočná a nelogická a súd na ňu nemohol prihliadnuť.

Taktiež námietka ohľadom nedostatočného odôvodnenia nepadnutého rozhodnutia je nedôvodná. Žalovaná vychádzala z vyššie uvedenej kontroly, ktorá bola vykonaná vo vzťahu ku všetkým zamestnancom pribratého účastníka, pretože taký procesný postup bol hospodárny a racionálny. Nemožno konštatovať, že sa na žalobcu výsledky kontroly nevzťahovali (skutkové okolnosti boli také, že sa naň kontroly vzťahovali - bol zamestnancom pribratého účastníka v rozhodnom období preverovania reálneho výkonu práce, mal vykonávať prácu na území Slovenskej republiky. Pokiaľ žalobca chcel zvrátiť zistený skutkový stav, mal sám predložiť dôkazy, ktoré by preukázali jeho konkrétny status ako osoby, ktorá je nielen formálne zamestnaná u pribratého účastníka, ale prácu aj skutočne reálne vykonáva. Preto nemožno žalovanej vytýkať, že rozhodnutie odôvodnila v prípade žalobcu skutkovými okolnosťami, majúcimi základ vo vykonanej kontrole vo vzťahu k viacerým zamestnancom pribratého účastníka.

Rovnako neodôvodnená námietka je námietka diskriminačného zaobchádzania so žalobcom, keď žiadne také zaobchádzanie nebolo preukázané a samotné rozhodnutie v zmysle zákona nemôže byť pojmovo označené ako diskriminačné. Podľa názoru súdu nebol porušený princíp individuálneho zaobchádzania so žalobcom a ani princíp rovnakého zaobchádzania vo vzťahu k iným zamestnancom, vzhľadom na uvedené skutočnosti.

Keďže bolo preukázané, že žalobca vykonáva samostatne zárobkovú činnosť v členskom štáte - v Poľskej republike a nevykonáva činnosť zamestnanca u zamestnávateľa s miestom podnikania na území Slovenskej republiky, podlieha výlučne právnym predpisom členského štátu, v ktorom vykonáva samostatne zárobkovú činnosť (čl. 11 (3) základného nariadenia).

Vzhľadom na uvedené krajský súd dospel k záveru, že neboli splnené zákonné predpoklady pre aplikáciu základného nariadenia - čl. 13 (3), nakoľko nebol preukázaný reálny súbeh činností žalobcu ako SZČO na území Poľskej republiky a zamestnanca na území Slovenskej republiky, keď nebolo preukázané, že žalobca vykonáva činnosť ako zamestnaná osoba a činnosť ako samostatne zárobkovo činná osoba v odlišných členských štátoch tak, ako predpokladá čl. 13 (3) základného nariadenia. Uvedené ustanovenia základného nariadenia predpokladajú skutočný, existujúci súbeh dvoch činností (zamestnanie a SZČO vykonávané v odlišných členských štátoch), len táto skutočnosť môže zakladať postup podľa základného nariadenia (čl. 13 (3)) a aplikáciu uplatniteľných právnych predpisov príslušného členského štátu (hlava II čl. 16 vykonávacieho nariadenia).

Záverom konštatoval, že napadnuté rozhodnutie žalovanej je súladné s ustanovením § 209 ods. 1 a nasl. zákona o sociálnom poistení vychádza zo spoľahlivo zisteného skutočného stavu veci a obsahuje v súlade s cit. zákonom predpísané náležitosti. Vzhľadom na uvedené sa nebolo potrebné zaoberať registrovým sídlom zamestnávateľa, keďže nebol preukázaný reálny výkon činnosti žalobcu u označeného zamestnávateľa na území Slovenskej republiky.

O trovách konania rozhodol krajský súd tak, že neúspešnému žalobcovi náhradu trov nepriznal.

Proti rozhodnutiu krajského súdu podal žalobca včas odvolanie z dôvodov podľa § 205 ods. 2 písm. d) a f) O.s.p., t. j. z dôvodov, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie prvostupňového súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Namietal, že v prvostupňovom rozhodnutí organizačná zložka žalovanej odôvodňuje svoj záver len na základe výsledkov z kontroly za obdobie od 01.02.2012 do 26.02.2013 vykonanej u pribratého účastníka, ktorej výsledky sa aj podľa názoru krajského súdu nemôžu naňho vzťahovať. Ďalej namietal, že žalovaná v napadnutom rozhodnutí pojednáva o skutočnostiach, ktoré neboli predmetom dokazovania v prvostupňovom konaní a neboli súčasťou zisteného skutkového stavu. V tomto smere bolo žalobcovi a pribratému účastníkovi odňaté ich subjektívne právo brániť sa proti rozhodnutiu orgánu verejnej moci, ktorým sa rozhodlo o ich právach a povinnostiach de facto po prvý krát, na podklade nových, resp. inak vyhodnotených skutočností a dôvodov a bez možnosti vyjadriť sa k novým dôvodom.

Novými dôvodmi a skutočnosťami boli predovšetkým argumenty žalovanej o registrovom sídle pribratého účastníka, ako aj informácia o kontrole vykonanej dňa 05.11.2013, na základe ktorej podľa žalovanej neboli zistené nové skutočnosti v tejto veci, pričom poznamenal, že novou skutočnosťou je už len fakt uzatvorenia pracovnej zmluvy medzi žalobcom a pribratým účastníkom, ktorá v rámci kontroly zo dňa 26.02.2013 neexistovala. Pribratý účastník a ani jeho zamestnanci, medzi nimi aj žalobca, sa k nim však nemali možnosť vyjadriť, nakoľko boli prvý krát spomenuté až v druhostupňovom správnom rozhodnutí. To zakladá nepreskúmateľnosť rozhodnutia, nakoľko správny orgán oprel rozhodovacie dôvody o skutočnosti v konaní nezisťované, prípadne zistené v rozpore so zákonom alebo ak nie je zrejmé či boli dôkazy vykonané (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 8Sžo/12/2009).

Na základe uvedeného mal za to, že z dokazovania vykonaného správnymi orgánmi je zrejmé, že tieto závery o tom, že mu nevzniklo povinné nemocenské poistenie, povinné dôchodkové poistenie, a povinné poistenie v nezamestnanosti na základe vykonanej kontroly dňa 26.02.2013, ktorá je v tejto veci bezpredmetná, a dňa 05.11.2013 sú predčasné a vzhľadom na veľký počet zamestnávateľov zamestnávajúcich poľských občanov ide o dedukcie, že ide o fiktívneho zamestnávateľa, resp. spoločnosť. Záver, že na základe výsledkov kontroly nebolo preukázané, že na území Slovenskej republiky reálne vykonáva činnosť ako zamestnanec je predčasný a neobstojí nakoľko je uskutočnený na základe nedostatočne zisteného skutkového stavu, pretože z predloženého administratívneho spisu nie je zistiteľné, akým spôsobom bolo preukázané, že reálne činnosť zamestnanca nevykonával. Je potrebné poukázať na skutočnosť, že prvostupňové rozhodnutie správneho orgánu je odôvodnené veľmi stručne, pričom tento nedostatok žalovaná v rozhodnutí doplnila argumentáciou, že kontrolou vykonanou dňa 05.11.2013 neboli zistené žiadne nové skutočnosti v tejto veci, pričom novou skutočnosťou je už len vôbec vznik pracovného pomeru. Navyše v spojitosti s oboma kontrolami žalovanej a pribratého účastníka, namietal aj spôsob výkonu kontroly, nakoľko z rozhodnutia žalovanej vyplýva, že práve na základe vykonaných kontrol u pribratého účastníka dospela žalovaná k tomu, že žalobca nespĺňa podmienku reálneho výkonu činnosti. Pribratý účastník ako zamestnávateľ pritom organizačnej zložke žalovanej predložil všetky potrebné doklady preukazujúce reálny výkon činnosti zamestnancov, ktoré si kontrolóri vyžiadali. Žalovaná napriek tomu nepristúpila k doplneniu dokazovania, nevyžiadala si od pribratého účastníka žiadne doklady, ak predložené považovala za nedostatočné, nepristúpila k osobnému výsluchu žalobcu ani k inému spôsobu preverenia tvrdení žalobcu a zotrvala na svojich záveroch o absencii reálneho výkonu činnosti žalobcu.

V nadväznosti na vyššie uvedené považuje dokazovanie je nedostatočné na vykonanie objektívneho záveru, že žalobca na území Slovenskej republiky reálne činnosť zamestnanca nevykonával, tento záver je predčasný, ide len o dedukcie žalovanej, a zistenie skutkového stavu je nedostatočné na posúdenie veci a nemožno sa stotožniť so záverom súdu prvého stupňa, že napadnuté rozhodnutie žalovanej je súladné s ustanovením 209 ods. 1 a nasl. zákona o sociálnom poistení. S poukazom na čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky opakovane poukázal na list žalovanej- Oznámenie týkajúce sa spoločností,

ktoré na území Slovenskej republiky vykonávajú činnosť ako schránkové firmy zo dňa 25.07.2013, v ktorom žalovaná informuje príslušný poľský orgán sociálneho zabezpečenia o tom, že zamestnanci pribratého účastníka a ďalších vybraných zamestnávateľov nepodliehajú slovenským právnym predpisom a o tom, že v prípade podania odvolania zo strany žalobcu, resp. pribratého účastníka tieto zamietne a potvrdí rozhodnutia svojich organizačných zložiek. Uvedeným postupom došlo k neprípustnému prejudikovaniu rozhodnutia v odvolacom konaní, čo je v rozpore s čl. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

V závere navrhol, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu zmenil tak, že zruší rozhodnutie žalovanej a vráti jej vec na ďalšie konanie, prípadne alternatívne rozhodne spôsobom podľa § 221 O.s.p a prizná žalobcovi trovy prvostupňového ako aj odvolacieho konania.

Vo vyjadrení k odvolaniu žalobkyne žalovaná navrhla, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu potvrdil. Uviedla, že žalobca v odvolaní neuviedol také námietky, ktoré by odôvodňovali zmenu alebo zrušenie rozhodnutia žalovanej. Vo vyjadrení k odvolaniu sa žalovaná pridržala svojho vyjadrenia k žalobe, nakoľko v ňom zaujala stanovisko ku každej žalobnej námietke.

Pribratý účastník vo vyjadrení k odvolaniu uviedol, že napadnutý rozsudok krajského súdu považuje po skutkovej a právnej stránke za nesprávny a mal za to, že odvolanie žalobcu je dôvodné. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu zmenil tak, že zruší rozhodnutie žalovanej a vec jej vráti na ďalšie konanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s § 10 ods. 2 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo (podľa § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s § 211 a nasl. O.s.p.) a jednomyseľne dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Podľa § 250ja ods. 2 O.s.p. odvolací súd rozhodne o odvolaní spravidla bez pojednávania, ak to nie je v rozpore s verejným záujmom. Na prejednanie odvolania nariadi pojednávanie, ak to považuje za potrebné, alebo ak vykonáva dokazovanie.

V tejto súvislosti odvolací súd uvádza, že krajský súd verejne prerokoval vec a verejne vyhlásil rozhodnutie dňa 12. augusta 2015. Odvolací súd nepovažoval za potrebné na prejednanie veci nariaďovať pojednávanie a takýto postup nebol v rozpore s verejným záujmom. Deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 22. júna 2016 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p.).

Podľa § 244 ods. 1 O.s.p., v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy. Súd v správnom súdnictve preskúmava rozhodnutia a postupy orgánov verejnej správy predovšetkým v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe. Rozsahom tvrdení uvedených v žalobe je súd viazaný.

Podľa čl. 11 ods. 1 Nariadenia (ES) Európskeho parlamentu a Rady č. 833/2004 z 29. apríla 2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia (ďalej len „základné nariadenie“) osoby, na ktoré sa toto nariadenie vzťahuje, podliehajú právnym predpisom len jedného členského štátu. Tieto právne predpisy sa určia v súlade s touto hlavou.

Podľa čl. 11 ods. 3 písm. a) základného nariadenia s výhradou článkov 12 až 16, osoba vykonávajúca činnosť ako zamestnanec alebo samostatne zárobkovo činná osoba v členskom štáte, podlieha právnym predpisom tohto členského štátu.

Podľa čl. 13 ods. 3 základného nariadenia, osoba, ktorá zvyčajne vykonáva činnosť ako zamestnaná osoba a činnosť ako samostatne zárobkovo činná osoba v odlišných členských štátoch, podlieha

právnym predpisom členského štátu, v ktorom vykonáva činnosť ako zamestnanec, alebo ak vykonáva takúto činnosť v dvoch alebo viacerých členských štátoch, právnym predpisom určeným v súlade s odsekom 1.

Podľa čl. 14 ods. 5b Nariadenia (ES) Európskeho parlamentu a Rady č. 987/2009 zo dňa 16. septembra 2009, ktorým sa stanovuje postup vykonávania nariadenia (ES) č. 883/2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia (ďalej len „vykonávacie nariadenie“) na účely uplatňovania článku 13 ods. 1 základného nariadenia osobou, ktorá „zvyčajne vykonáva činnosť ako zamestnanec v dvoch alebo vo viacerých členských štátoch“, je predovšetkým osoba, ktorá nepretržite striedavo vykonáva činnosti s výnimkou zanedbateľných činností v dvoch alebo vo viacerých členských štátoch, a to bez ohľadu na početnosť alebo pravidelnosť tohto striedania.

Podľa čl. 16 ods. 2 vykonávacieho nariadenia určená inštitúcia členského štátu bydliska bezodkladne určí uplatniteľné právne predpisy, ktoré sa na dotknutú osobu uplatňujú, so zreteľom na článok 13 základného nariadenia a článok 14 vykonávacieho nariadenia. Toto určenie sa považuje za predbežné. Inštitúcia informuje o predbežnom určení uplatniteľných právnych predpisov určené inštitúcie každého členského štátu, v ktorom sa činnosť vykonáva.

Podľa čl. 16 ods. 3 vykonávacieho nariadenia predbežné určenie uplatniteľných právnych predpisov, ako sa stanovuje v odseku 2, sa stáva definitívnym do dvoch mesiacov odo dňa, keď boli inštitúcie určené príslušnými orgánmi dotknutých členských štátov o ňom informované v súlade s odsekom 2, ak už uplatniteľné právne predpisy neboli definitívne určené na základe odseku 4 alebo najmenej jedna dotknutá inštitúcia neinformovala inštitúciu určenú príslušným úradom členského štátu bydliska do konca tejto dvojmesačnej lehoty o tom, že nemôže prijať toto určenie alebo že zaujala k tejto veci odlišné stanovisko.

Z obsahu predloženého súdneho spisu najvyšší súd zistil, že Sociálna poisťovňa, pobočka Čadca, ako prvostupňový správny orgán, rozhodnutím č. 47346-1/2013-CA zo dňa 21. októbra 2013 rozhodla podľa § 178 ods. 1 písm. a) bod 1 a § 210 ods. 1 zákona o sociálnom poistení tak, že žalobcovi nevzniklo povinné nemocenské poistenie, povinné dôchodkové poistenie a povinné poistenie v nezamestnanosti ako zamestnancovi WEBUNG, s.r.o. od 01.09.2013 podľa slovenskej legislatívy.

Na odvolanie žalobcu žalovaná rozhodnutím č. 27917-2/2014-BA zo dňa 14. mája 2014 odvolanie zamietla a rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu potvrdila.

Predmetom preskúmania odvolacieho súdu je rozsudok krajského súdu, ktorým zamietol žalobu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovanej, ako aj rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu a konania týmito rozhodnutiami predchádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu uplatnenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Po preverení riadnosti podmienok vykonávania súdneho prieskumu rozhodnutí správneho orgánu (tzn. najmä splnenia podmienok konania a okruhu účastníkov) sa najvyšší súd stotožňuje so skutkovými závermi krajského súdu v tom rozsahu, ako si ich osvojil krajský súd zo zistení uvedených žalovaným správnym orgánom ako aj žalobcom, ktoré sú obsiahnuté v administratívnom spise.

Podľa § 219 ods. 2 O.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Najvyšší súd sa s poukazom na citované ustanovenie. v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku krajského súdu a konštatuje správnosť dôvodov, na základe ktorých krajský súd rozhodol.

Po preskúmaní napadnutého rozsudku, ako aj rozhodnutia žalovanej najvyšší súd dospel k rovnakému záveru ako krajský súd, že v konaní nebolo preukázané, že by žalobca reálne fakticky vykonával činnosť

zamestnanca u zamestnávateľa WEBUNG, s.r.o., ktorého sídlo je na území Slovenskej republiky. Z uvedeného dôvodu preto neboli splnené zákonné predpoklady pre aplikáciu čl. 13 ods. 3 základného nariadenia. Pre aplikáciu tohto článku základného nariadenia je potrebný reálny súbeh činností žalobcu ako SZČO na území Poľskej republiky a činnosti ako zamestnanca na území Slovenskej republiky. Uvedené ustanovenie základného nariadenia predpokladá existujúci, skutočný súbeh dvoch činností, a to SZČO a zamestnanie vykonávané v dvoch odlišných členských štátoch, a iba táto skutočnosť zakladá postup podľa predmetného článku 13 ods. 3 základného nariadenia a aplikáciu uplatniteľných právnych predpisov príslušného členského štátu.

Žalobca počas správneho konania ako aj konania pred súdom nepreukázal, že od uzavretia pracovnej zmluvy dňa 01.09.2013 vykonával u zamestnávateľa na území Slovenskej republiky konkrétny dojednaný druh práce - promotéra služieb a produktov poskytovaných zamestnávateľmi alebo klientmi zamestnávateľa. Žalobca rovnako nepreukázal skutočný rozsah vykonávaných, resp. konkrétnych prác, ktoré vykonal pre zamestnávateľa za obdobie od 01.09.2013. Čo sa týka nepreukázania rozsahu vykonávaných prác a dokladov predložených žalobcom v správnom, ako aj v súdnom konaní, najvyšší súd uvádza, že odôvodnenie napadnutého súdneho rozhodnutia v tejto časti je plne vyčerpávajúce a logické. V tejto súvislosti poukazuje odvolací súd na to, že v dvojínštančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby najvyšší súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvého stupňa.

Na základe uvedeného dospel najvyšší súd k názoru, že záver prvostupňového správneho orgánu a žalovanej o tom, že žalobcovi nevzniklo povinné nemocenské poistenie, povinné dôchodkové poistenie a povinné poistenie v nezamestnanosti podľa slovenskej legislatívy, je v súlade so zákonom. Tento záver vyplýva z ustanovení § 20, § 14 ods. 1 písm. a), § 15 ods. 1 písm. a) a § 19 zákona o sociálnom poistení, ktoré upravujú podmienky povinného nemocenského poistenia, povinného dôchodkového poistenia a poistenia v nezamestnanosti, ktorých zákonným predpokladom pre priznanie je existencia statusu zamestnanca, ktorý však žalobca v správnom ako aj súdnom konaní nepreukázal.

Z dôvodu preukázania, že žalobca vykonáva samostatne zárobkovú činnosť v Poľskej republike a z dôvodu, že nebolo preukázané vykonávanie činnosti žalobcu ako zamestnanca u zamestnávateľa na území Slovenskej republiky, je zrejmé, že žalobca podlieha výlučne právnym predpisom členského štátu, v ktorom vykonáva samostatne zárobkovú činnosť podľa čl. 11 ods. 3 písm. a) základného nariadenia. S poukazom na čl. 11 ods. 3 písm. a) základného nariadenia teda neboli splnené podmienky pre aplikáciu čl. 13 ods. 3 základného nariadenia, nakoľko nebol preukázaný reálny, skutočný súbeh vykonávania činnosti žalobcu ako SZČO a zamestnanca v dvoch členských štátoch.

Po preskúmaní podaných odvolaní najvyšší súd konštatuje, že s právnymi námietkami odvolateľa sa súd prvého stupňa v rozhodnutí riadne vysporiadal a nenechal otvorenú žiadnu spornú otázku, riešenie ktorej by zostalo na odvolacom súde, a preto námietky uvedené v odvolaní vyhodnotil najvyšší súd ako bezpredmetné, ktoré neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť rozhodnutia.

S poukazom na uvedené najvyšší súd podľa § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. v spojení s § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. napadnutý rozsudok Krajského súdu v Žiline potvrdil ako vecne správny.

Odvolací súd rozhodol o trovách odvolacieho konania podľa § 250k ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 a § 224 ods. 1 O.s.p. tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal, keďže žalobca v konaní nemala úspech a žalovaná nemá na ich náhradu zákonný nárok ani v prípade úspechu.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.